

När Jesus närmade sig Jeriko satt där en blind vid väggkanten och tiggde..."
(Luk 18)

När man en solig sensommardag vid väggkanten ser ett fält med blommande solrosor, kan det upplevas som ett hav av ansikten vända mot solen. Det finns en djup förbindelse mellan blommorna och solen när de riktar sig mot sin skapare.

Den blinde tiggaren som satt vid väggkanten utanför Jeriko hade inte heller den här morgonen kunnat uppleva någon soluppgång. Den yttre världen var lika mörk för honom idag som alla andra dagar. Han var hänvisad enbart till sin hörsel. Men i hans själ lyser ett inre ljus som tänker, känner och vill. Det är så starkt att när han hör Jesus närma sig börjar han desperat ropa efter honom. I sitt hjärta vet han att världens ljus nu kommit helt nära. Vid mötet med Jesus uppstår en förbindelsen där den blinde tiggarens inre styrka växer till sin sanna dimension. Kristus ger honom kraften att med trons hjälp öppna sig för att kunna varsebli även det yttre ljuset.

I offerdelen i Människovigningens handling lyfter prästen sina händer mot himlen och vi hör orden "Kristus i våra händers lyftande. Kristi ljus i vår dags ljus". I dessa ord lever samma lovprisning och glädje som levde i hjärtat hos tiggaren när han fick sin syn. Han lämnade väggkanten och gick för att följa Kristus, blev en kristen, en Kristi efterföljare. Även vi är kallade att följa efter. Låt oss glädjas och vara tacksamma för det yttre och inre ljus som lyser för oss än idag!

Harri Salmisto, Ekenäs, Finland

